

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.022 van 25 november 2015
in de zaak A. 212.425/XIV-35.625**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bertrand Vrijens
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 641
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 mei 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 122.175 van 7 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.503 van 22 mei 2014.

Verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 april 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Annik Haegeman, die *loco* advocaat Bertrand Vrijens verschijnt voor verweerder, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verweerder dient op 12 juni 2013 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als partner van een Belgische onderdaan in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 5 december 2013 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van

verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder stelt op 13 januari 2014 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de voornoemde beslissing van 5 december 2013 met een arrest van 7 april 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 40ter, tweede lid, 2°, *juncto* artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij voert aan dat zij volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kennelijk onzorgvuldig heeft gehandeld door met de aanvankelijk bestreden beslissing geen behoefteanalyse te maken overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij betreft het te dezen echter een Belgische onderdaan die een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, en die dus niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te openen. De verblijfsaanvraag werd geweigerd omdat niet was voldaan aan één van de grondvoorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Daarom moest de uitzonderingsclausule van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet niet verder worden

nagekeken en moest geen bijkomende behoefteanalyse worden gemaakt. Uit deze laatste bepaling volgt dat een onderzoek naar de eigen en specifieke behoeften van de betrokkenen enkel moet worden gevoerd indien de bijgebrachte bestaansmiddelen niet voldoende zijn aangetoond met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst naar punt B.55.2 van het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, naar 's Raads arrest nr. 223.807 van 11 juni 2013 en naar analoge rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partij besluit dat huidige verweerder en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hebben beperkt tot de stelling dat de behoefteanalyse niet is gemaakt zodat de beslissing moet worden vernietigd en zich derhalve hebben beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder concreet aan te geven waarom zij menen dat een behoefteanalyse tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Volgens de verzoekende partij wordt daarom niet aangetoond welk belang verweerder bij zijn beschouwingen dienaangaande zou hebben.

5. Verweerder stelt in de memorie van antwoord dat artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet. Vermits verweerder niet voldeed aan de voorwaarde van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht beslist dat de verzoekende partij te dezen heeft nagelaten een behoefteanalyse door te voeren.

Beoordeling

6. Artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat een Belgische onderdaan die zich wil laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, van die wet bedoeld familielid, waaronder zijn partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, moet aantonen dat hij over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” beschikt, waarbij “de

werkloosheidsuitkering [...] enkel in aanmerking [wordt] genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”.

Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid en in artikel 40*ter*, tweede lid, niet voldaan is, [...] de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

Het Grondwettelijk Hof overweegt in punt B.55.2 van zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 dat, “door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, [...] de wetgever een referentiebedrag [heeft] willen vaststellen. Het Hof overweegt “dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag” en vervolgens dat “indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag, [...] de bevoegde overheid, volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [moet] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”.

Er moet dus sprake zijn van in aanmerking te nemen bestaansmiddelen die lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag, alvorens de overheid tot een behoefteanalyse moet overgaan.

Te dezen verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest naar de aanvankelijk bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat “de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk”. Op grond van artikel 40*ter*, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet kan de werkloosheidsuitkering van verzoekers Belgische partner dus niet in aanmerking worden genomen bij de bestaansmiddelen. In het bestreden arrest of de aanvankelijk bestreden beslissing worden geen andere bestaansmiddelen vermeld. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van de voornoemde bepaling, is er geen sprake van dergelijke bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse. Door in die omstandigheden te oordelen dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld omdat zij geen behoefteanalyse heeft uitgevoerd, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet geschonden.

Het enige middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 122.175 van 7 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. Verweerder wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftwintig november tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques